

KRALJIČINA PLAŽA

Žena kralja Tomislava čekala je muža na pješčanoj ninskoj plaži. Stoljećima kasnije naziva se Kraljičinom plažom. Popularno mjesto za natapanje u blatu i Instagram storyje. Zanima me koliko dugo je ta žena njega čekala.

Danima. Tjednima.

Mjesecima, pa i godinama.

Žena bosih nogu na pješčanoj plaži.

Žena u sandalama na klupici.

Žena u štiklama na semaforu.

Žena u starkama, žena u martama, žene u učionicama, pekarama, na blagajnama, šalterima, na burzi, na tržnici, žene s doznakama i obrascima, žene skrivenih modrica pod vestama, žene u autobusima punih vrećica i dojki, žene bez dojki u bijelim sobama.

Zašto su žene tako pomirene s čekanjem? Zašto su srasle sa zemljom, pijeskom, blatom i kamenom, gdje god se nalazile puštaju korijenje da bi zadovoljile očekivanja, da bi stale u kadar, da ne bi izašle iz okvira, ladice, grobnice?

Kralj se nalazi na frontu.

Vodi bitku i pije crveno vino. Dobro jede, mnogo spava.

Žena kralja Tomislava prima vijesti s fronta.

Dobila je mjesečno krvarenje. Malo jede, slabo spava.

Neprestano hoda i gubi na težini. Promatra vlastelice kako putuju prema svojim gnijezdima. Promatra kako se dani skraćuju, a pješčana obala sve ranije prelazi iz zlatne u plavi, modri, crni plašt.

Jutros je sluškinja u kraljičinom češlju pronašla tri sijede vlasi.

Vrijeme je pokvareno jaje.

Razlijeva se i smrdi.

Pijesak.

Ljuske jajeta posvuda.

Bol.

#KVARTOVSKA

Na vratima jednog portuna piše Vošta do Tokyija. Naši su susjedi ljudi s kotačićima. Kotaljaju se ranom zorom, umorni i zgužvani, s ceduljicama Ryanaira koji im lepršaju s kofera, pa se otkinu i padnu, Ivce i Marice ostavljaju mrvice po Jugotankerovoj betonskoj šumi.

Susjed kaže: Hej! Znaš li da smo se riješili galebova?

I zaista. Nema ih čuti toliko kao lani.

Prije ljeta jedan je muškarac, samoprovzani stručnjak za tamanjenje galebova na legalan način, dobio dozvolu stanara da se popne na krov i uništi sva gnijezda.

Nakon abortusa galebovi se više nisu pojavili na našim krovovima.

Spavali smo mirno, dugo i kvalitetno do alarma.

Ali gle vraga, pojaviše se oni s kotačićima. Sami smo ih dozvali, putem Booking.coma i AirB n B-a. Njihova su gnijezda daleko, ali mirišu na kreme za sunčanje i eure.

Kod drugog portuna, odmah do trafostanice, nalazi se bivša sušionica. Zapravo se radi o površini iznad garaža koje su stanari iznajmili nekim drugim ljudima pa vječno sami traže parking. Iznad tih garaža nekada se sušila roba.

Rastirali su se lancuni i vješale mudante.

Danas ljudi rastiru lancune i vješaju mudante na minijturnim balkonima. I ja rastirem lancune na balkonu pa onda sjedim s pogledom na lancun.

U rupicama na fasadi u tijeku je tulum. Mravi izlaze iz klubova, jedan po jedan love zrak. Tulumari se i ispod škafe, a bome i oko lavandina i vodokotlića.

Jednog dana netko je odlučio zabraniti prilaz sušionici robe pa su tu nekakva ruzinava vrata. Može ih se preskočiti, ali nije poželjno. Ponekad se odvažte tinejdžeri, ali gore ima previše svjetla za kvalitetno drpanje. I mi smo se nekada zabavljali tamo, prije jake javne rasvjete i Kauflanda. Pa i u pola bijelog dana. Znali smo da nas tamo nitko neće tražiti, a i bilo je dovoljno udaljeno od škole. Kwart je imao nekoliko oaza za nas pune presnimljenih kazeta, pune nekih novih tjelesnih sokova. Rasli su nam nokti, dlake i žlijezde. Postajali smo zvijeri koje će se deset godina kasnije ponovo susretati po kvartu, neki s vlastitom mladunčadi. U ruksacima smo nosili Lipa Mill bilježnice, šok žvake i hrpe praznih puntarica.

Subota.

Nosim kilo kapule, pola kile mljevenog mesa, mrkve, gljive, jaja i mineralnu. Vučem kese na kat. Jedna djevojčica izlazi iz stana s majkom. Obje nose identične bijele haljine. Preplunule su i svijetle u portunu kao dva ferala.

Zaboravila sam kupiti NeoPitroid.

ZAPISI

Zadar je kao pomno našminkana, zategnuta, utegnuta žena koja se podaje onima koji plaćaju za njezin što bolji izgled, turistička sponzoruša, pola godine na Zavodu za zapošljavanje; u dubini duše usamljena i istrošena kao ona vrata u Kampo Kaštelu; svaka pora od travnja do kraja listopada je u Najmu, Ona je uvijek spremna za Selfie.

Po njoj se gase čikovi, proljeva pivo, a njezino najbolje izdanje ostaje u fotografijama i videosnimkama i onda kada usamljena krepava do sljedeće sezone. #ŠPICA #ZAPISI S POLUOTOKA #STREETPOEM

* * *

Imam 99 problema u životu, a kokosovo ulje je riješilo onako njih 87. Statistike su danas pokazale da su žene sve češće na rukovodećim pozicijama u tvrtkama lijevo orijentiranih direktora. Ali kako je to moguće, pitam se dok guram žlicu kokosovog ulja u usta, kako mogu biti na rukovodećim pozicijama ako postoji direktor? Gospodine direktore, danas je ponedjeljak i vrijeme je za naš redovni sastanak. Kada budete spremni, pritisnite tipku. Da, baš tu. Tipka je ona mala kuglica koja se nalazi s vaše lijeve strane. Lijeve, lijeve, gospodine direktore.

* * *

Udah, izdah. Udah, izdah. Obrve je najbolje počupati pincetom nakon kupke ili tuširanja, jer su tada pore proširene pa će dlačica izaći lako i bezbolno. Obrve je najbolje čupati petkom navečer kada nema ništa na TV-u, a susjedov Wi-Fi je u teškoj blokadi. Ako se smiješ samome sebi ispred ogledala, tvoj mozak šalje poruku samome sebi da je dobro. Kao, sretan si. Zadovoljan. Imaš bore smijalice. Zašto se te bore toliko cijene? Kako možemo znati da su bore nastale od pravog, iskrenog smijanja zbog sreće, a ne od pretvaranja pred ogledalom? Zna li mozak više od epiderme? La vie, la vie, la vie, la vie, la vie, la vie, la vie, la vie, la vie. U francuskom crtiću sve se činilo tako jednostavno.

* * *

Pušim na bakinom grobu. Rujansko poslijepodne, ono vrijeme kada nisi siguran je li ti hladno u kratkim rukavima ili vruće u majici s kapuljačom. Imam rupu na čarapi, shvaćam dok premještam suho cvijeće iz jedne vaze u drugu. Zabavljam se promatrajući kako mravi s crvenim glavicama nose mrvice preko bakinog imena. Osjećam se kao u spotu Ramsteina, maskara mi se zaljepila za trepavice, jeftina je i nije vodootporna. Mobitel sam stavila na opciju let. Letim. Prelijećem pogledom s jednog križa na drugi, zaustavljam se kod zelenog spomenika na grobnici Battara. Ona je zvijezda Gradskog groblja. Meni je prekrasna. Tiskarica. Solo kraljica 19. stoljeća u Zadru. Moja baka i Marina Battara su susjede s grobnog polja. Rujansko poslijepodne, osjećam dvije, tri kapi na nosu, jebem ti počinje kiša. Što sad. Razmišljam hoću li se vratiti kući preko Stanova ili da ipak odem autobusom. Nisam se vozila gradskim autobusom godinama. Zamišljam kako bi to moglo izgledati.

Ušla bih u autobus, blago se osmjehnula vozaču, on bi imao sunčane naočale iako sunca više nema i plavu košulju s mrljama znoja pod pazuhom. S radija bi treštao novi hit Ivana Zaka. U autobusu ne bi bilo više od dvoje, troje ljudi, sva bi sjedala mogla postati moja. Iz torbe bih izvadila neku zbirku kratkih priča. Ili možda čak poezije. To bi moglo biti romantično iskustvo. Ali nisam sigurna. Romantično je pokisnuti. Kosa ti se zamrsi i zalijepi na obraze, zgužvana si i krhka, smlavljena prirodnim silama.

* * *

Sanjam da sam preskočila kozlič. U dvorani za tjelesni nikad se nisam osjećala sigurno. Strop je bio previsok, a svlačionica preuska i smrdila je na hormone i vlažne kišobrane. Martina nije imala sise, a ja sam kupila košarice B u sedmom razredu. Kupila sam i crni lak za nokte. To se najviše svidjelo profesorici iz geografije. Između Meksika i Sjeverne Amerike izbacila me iz razreda. Provela sam pola sata u WC-u. Izvadila sam lak za nokte i počela crtati po vratima. Nacratala sam zvijezdu, mjesec i malog pauka. Neka generacije iza mene znaju da sam bila tu. Važno je ostaviti trag.